

(ΑΓΓΛΩΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ (ΚΕΦ. Β' 13)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 493

ΕΤΟΣ ΚΑ'

15 ΜΑΪΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Λογγοβάργας
ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ

Βασιλεῦ εὐσεβέστατε

Ἡ Χάρις τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγὰθου Θεοῦ, τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευνόντων, ἡ καὶ πάντα ἐκ τοῦ μηδενὸς παραγαγούσα καὶ ἐν ἀλωδήτῳ τάξει διακρατούσα, ἔχρισεν Ὑμᾶς καὶ κατέστησε Βασιλέα τοῦ τρισενδόξου Ἑλληνικοῦ Ὁρθοδόξου Ἔθνους, διὰ τὴν ἀναδείξετε τοῦτο Βασιλείον ἱεράτευμα, Ἔθνος ἁγίων, λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων. Καὶ ὡς τοιοῦτον Ἀνακτα ὑπεδέξατο Ὑμᾶς ὁ τῆς Ἑλλάδος πιστὸς λαὸς καὶ κληρὸς.

Ἦλθατε, Μεγαλειότατε, εἰς καιροὺς βαλεποῦς καὶ ἡμέρας πονηράς. Εἰς ἐποχὴν συγχρόνως ἱστορικὴν καὶ κοσμογόνον. Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ θὰ συντρίψετε καὶ Ὑμεῖς, ὡς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, πᾶσαν δυνάμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ θὰ περατώσετε αἰσίως τὴν ἀποστολὴν Σας.

Εἶναι εὐδαίωνα σημεῖα αἱ δύο προσκλήσεις, τὰς ὁποίας ἐκάματε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, τὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Ἀθωϊτικῆς Ἀντιπροσωπείας. Γεγονὸς καὶ σταθμὸν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Παλατίου καὶ τοῦ Βασιλείου ἐκκληλίου ἀποτελοῦν αὗται. Θὰ μείνουν ἱστορικαί.

Δὲν εἶναι δυνατόν παρά, ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Βασιλεὺς, μὲ τὰς εὐχὰς τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν καὶ Ὁσίων, ὡς ἄνω Πατέρων, νὰ λάβῃ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος καὶ νὰ μεγαλουργήσῃ διὰ τὸ Ἔθνος Του καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις εἶναι διχοτομημένη καὶ διηρημένη εἰς δύο· τὴν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ Νεοημερολογιτῶν.

Τὸ τελευταῖον, ἀκριβῶς, τοῦτο, Μεγαλειότατε, εἶναι τὸ σοβαρώτερον πάντων, τοσοῦτ' ἄλλων ἔσφ

ἄπτεται τοῦ δόγματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Πῶς εἶναι δυνατόν, εἰς τὸ αὐτὸ Ἔθνος, οἱ ὑπῆκοοι τοῦ αὐτοῦ Βασιλείου καὶ τὰ μέλη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, νὰ εἶναι διηρημένα εἰς δύο παρατάξεις, ἐκάστη τῶν ἐποίων ἀποτελεῖ ἰδίαν Ἐκκλησίαν; Δὲν φθάνει τὸ ὅτι τόσαι καὶ τόσαι ποικιλόνημοι αἱρέσεις καὶ σκοτεινὰ συστήματα, ἐπέπεσον δίκην ἀρπακτικῶν ὀρνέων, ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ ζητοῦσι νὰ κατασπαράξωσιν αὐτά. Ἐπρεπε νὰ διαιρεθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ ἐξ ἀπόφθεως πειθαρχίας εἰς τοὺς Νόμους καὶ τὰ θέσμινα τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν μᾶς φθάνουν τόσαι καὶ τόσαι διαιρέσεις καὶ πολιτικοὶ φατριασμοὶ καὶ διχοστασίαι, ἥτο χρεῖα νὰ διχοτομηθῶμεν καὶ ἐκκλησιαστικῶς; Ἄλλοιμονον! Τὸ πρᾶγμα εἶναι φοβερόν καὶ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκούσματι!! «Πᾶσα βασιλεῖα μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν οὐ σταθήσεται», ὁ Κύριος βοᾷ.

Τί λοιπόν; Θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἀλληλοδακνῶμεθα; Διότι μέγας φανατισμὸς ἔχει προξενηθῇ εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ μεγάλη ἀδιαφορία, ἔσον ἀφορᾷ τὴν διευθέτησιν τοῦ σοδοῦντος ζητήματος, διακρίνει τοὺς ἀρμοδίους Νεοημερολογίτας. Καὶ ὡς ἐκ τούτου τόσοι διαξιφισμοὶ καὶ ἐμπάθειαι καὶ ἀκρότητες ἔχουν προκληθῇ καὶ λάβει χώραν. Δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ κανεὶς τὸν ξυλοδαρμὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη ὑπὸ τῶν ζηλωτῶν Φαναριωτῶν ἐν ὥρᾳ νυκτός καὶ τὴν ἐκδίωξιν τούτου ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν τραυματισμὸν καὶ μωλωπισμὸν καὶ τὴν ἀπόπειραν πρὸς ἐκκοπὴν τῆς γενειάδος τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου ὑπὸ τοῦ ζηλωτοῦ κου-

ρέως Καραγιαννίδου, κατά την ημέραν της έορτης του Ἀγίου Κωνσταντίνου, εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ φερόντων Ναόν, καθ' ἣν ὥραν διεξήγγετο ἡ ἱερὰ ἀκολουθία! Καὶ μήπως εἶναι μόνον αὐτά; Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως συμβοῦν καὶ ἔτι χειρότερα! Διότι ὁσήμεραι ἡ διαίρεσις εὐρύνεται καὶ τὸ χάσμα μεγαλώνει. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἀκούομεν τοῦ Ἀποστόλου γράφοντος «εἰ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε»; (Γαλ. ε' 15).

Τίς οἶδεν, ἐὰν διὰ τὴν ἀνταρσίαν αὐτὴν τοῦ τότε Πατριάρχου καὶ ἀπεμπόλησιν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου καὶ διὰ τὰς τόσας ἄλλας ἐκάστοτε αὐθαιρεσίας, καινοτομίας, ἀδιστάκτους ἐνεργείας καὶ ἀσεβείας δὲν πληρῶναι σήμερον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον!

Ἀντὶ δὲ ὁ σήμερον Οἰκουμενικὸς νὰ σπεύσῃ, συναισθανόμενος τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, νὰ ἐνώσῃ τὰ διεσπῶτα καὶ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τρέχει δρομαίως καὶ σπεύδει ἀδιστακτικῶς νὰ μᾶς ἐνώσῃ, κατὰ τρόπον γλοιώδη καὶ δουλικὸν καὶ ὅλως ὑποπτον, μὲ τοὺς κακοδόξους καὶ ἀμεταπειστους παπικούς, οἵτινες μεγαλαυχόντες ἐναντὶ τῶν Ὀρθοδόξων λέγουσιν «Ἰδετε πῶς, ἔστι καὶ ἀργά, Σεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἐγνωσάτε τὴν πλάνην σας εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἀποπύσαντες αὐτήν, ἐδέξασθε τὴν ὁρθότητα τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου; Καὶ ὅπως εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεγνωρίσατε τὴν πλάνην σας, καὶ ἀποπύσαντες αὐτήν ἐδέξασθε τὴν ὁρθότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὕτω καὶ εἰς τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, εἰς ἃ διαφωνεῖτε μὲ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ἀναγνωρίσητε θάττον ἢ βράδιον τὴν πλάνην σας, καὶ προσερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, θὰ ὁμολογήσητε ὅτι ὁ ἀνώτατος Ποντίφηξ αὐτῆς, ὁ Πάπας, εἶναι ἀλάθητος, ὡς τοῦ κορυφαίου Πέτρου Διάδοχος, ἀποφαινόμενος «ἐκ καθέδρας εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα».

Διὰ τοῦτο φοβοῦμαι, Μεγαλειότατε, μήπως καὶ διὰ τὸν σημερινὸν βπατον τῆς Ὀρθοδοξίας συμπληρωθῇ καὶ ὁλοκληρωθῇ τὸ κακὸν εἰς τὸ ἀτυχές Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας ὧν μας, μήπως ἔλθῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, γενικώτερον, ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

Διὰ τοῦτο, ὦ βασιλεῦ,

Εἰς τὴν καθόλου ἀναδημιουργικὴν Ὑμῶν προσπάθειαν διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, εὐδοκήσατε καὶ λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ βασικώτατον καὶ θεμελιώδες θέμα τοῦτο, τῆς ἀποκαταστάσεως δηλονότι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν τῆς ἐνότητος, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου, μεθ' οὗ ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ γενεαὶ καὶ ἐγενήθησαν καὶ ἀνετράφησαν καὶ ἐδοξολόγησαν, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲ καρδίᾳ», τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ». Εἶναι ἀνάγκη καὶ ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτακτικὴ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος. Εἰς στιγμὰς, καθ' ἃς πολεμεῖται ἔξωθεν πανταχόθεν ἡ Ἐκκλησία, πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἐνωμένη καὶ ἀδιάσπαστος. Προκειμένου καὶ περὶ

ἡμερολογίου «πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ ἐν τούτῳ τοῖς πατράσιν ἡμῶν» (Μελέτιος ὁ Πηγᾶς). κέκριται γὰρ ἀπαξ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων μὴδὲν ἔλως νεωτερίζον παραδέχεσθαι μὴδὲν ἀποδιοπομπεῖσθαι τῶν πάλαι (ὁ αὐτός) «εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστήρων κινήσις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν οὐδ' ἐπωστιοῦν τοῦτο λυμάνεται» (Πατρ. Ἱερεμίου ἐν τῇ «πρὸς τὸν Πρίγκηπα Νταπόντε περὶ τῆς τοῦ νέου Καλανδαρίου ὑποθέσεως» ἐπιστολῇ). Αὐτοὶ οἱ Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, παρὰ τὸ ὅτι ἐγνώριζον τὴν ἀτέλειαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, «μηδαμῶς ἐνδιαφερόμενοι ἂν εἶναι τὸ τέλειον ἢ ἀτελὲς τοῦτο, ἐπὶ τῇ δάσει αὐτοῦ καθώρισαν τὰ τοῦ Πάσχα, θαυμάζον δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ δάσει τούτου, καὶ ὅλον τὸ ἑορτολόγιόν τῆς ἐρρυθμίσας καὶ ἔλην τὴν τ' ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν τῆς διέταξε. Τόσον πολὺ δὲ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον συνυφάνθη μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ποσῶς εὐκόλον νὰ θιχθῇ τοῦτο, ἄνευ κλονισμοῦ ἰσχυροῦ εἰς αὐτὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο διὰ τῆς τοιαύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χρήσεως καὶ ἡ γ' ἁσ θ η, ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ μὴ δύναται εὐκόλως νὰ περιφρονηθῇ. Διὰ τοῦτο, καὶ μετὰ τοὺς Πατέρας τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ἄποιοι, ἐν πλήρει γνώσει τῆς ἀτελείας τοῦ Ἰουλιανοῦ διατελοῦντες, ἐχρησιμοποίησαν τοῦτο διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Πάσχα, καὶ οἱ μετὰ τούτους ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διακυβερνήσαντες γνήσιοι Παιμένες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τοῦ 1924 δὲν ἐτόλμησαν νὰ μεταβάλωσιν αὐτὸ μὴδὲ κατὰ κεραίαν.

Μετεβλήθησαν ἄραγε τόσον αἱ περιστάσεις, ὥστε ἐνῶ ἐπὶ Πάπα Πίου τοῦ Θ', ἐπιζητηθείσης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ μετὰ τῶν ὁυνιτῶν τῆς Συρίας, οὗτοι ἐξανέστησαν καὶ περὶ τὰς 300 οἰκογενεῖας Βηρυττοῦ καὶ Ἀλεξανδρείας ἐνεκα τοῦτου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.... σήμερον ὅλως τούναντιον αὐτοὶ οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ θεωρῶσι καύχημα ν' ἀκολουθήσωσι τὸ καθολικὸν ἡμερολόγιον;

Μεγαλειότατε

Ἀπὸ τοῦ 430 περίπου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας μέχρι τοῦ 1924 ἐπὶ 1500 δόκλῃρα ἔτη διετῆρε τὸ μέγα ἀγαθὸν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τῆς ἐνότητος ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ διὰ τοῦ ἀκαινοτομήτου Ἰουλιανοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας ἡμερολογίου». Τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἀφῆρσεν ἡ «θανάσιος ἀντικανονικὴ» πρᾶξις τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου, ὅστις, μέλος ὢν τῆς πρὸς μελέτην μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου συγκροτηθείσης Ἐπιτροπῆς, ὡς Ἀρχιεπισκόπος τότε, ὑπέγραψε τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκθεσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπὸ τῆς 16 Ἰανουαρίου 1923, ἐν τῇ 8ῃ παραγράφῳ τῆς ὁποίας μεταξὺ ἄλλων ἀναγράφεται: «...οὐδεμία τούτων (δηλ. τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν) δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολό-

γιον, χωρίς να καταστή σχισματική ἀπέναντι τῶν ἁλ-
λων».

«Ἡ τότε Κυδέρνησις, ἂν καὶ ἐπαναστατική, ἐ-
σεβάσθη τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τοῦ Β.Δ. τῆς 18
Ἰανουαρίου 1923, καθιέρωσε μὲν τὸ νέον ἡμερολό-
γιον διὰ τὸ Κράτος, ἀφῆκεν ὅμως ἄθικτον καὶ σεβα-
στὸν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς ἀποφυ-
γὴν διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ
τοῦ θριγγοῦ τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας».

«Ἡ Πολιτεία εἶχε τὴν υποχρέωσιν νὰ σεβασθῇ
τὸ σχετικὸν Β. Διάταγμα τοῦ ἀειμνήστου θεοῦ σας
Γεωργίου τοῦ Β' καὶ νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὴν Δ. Ἱεραρ-
χίαν τὰς ὁλοθρίας συνεισφοράς καὶ ἀπὸ Ἐθνικῆς ἀπό-
ψεως, καθ' ὅσον ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας συνεπά-
γεται καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ Ἑθνικοῦ διὰ τὸν ἀδιάσπα-
στον σύνδεσμον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν
ιδεωδῶν».

«Ὅτι δὲν συνέβη, ἐλπίζομεν νὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς
Βασιλείας Ὑμῶν.

Ἐκλιπαροῦμεν ὅθεν, τὴν Ὑ. Μ. ὅπως προνοου-
μένῃ ὑποδείξῃ ἔπου δεῖ «ὡς μόνῃν δυνατὴν λύσιν πρὸς
ἐπαναφορὰν τῆς δι' ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέ-
ου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν
διαταραχθείσης ὁμονοίας καὶ ψυχικῆς ἡρεμίας τοῦ
εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Β.Δ. τῆς
18 Ἰανουαρίου 1923... ἕως οὗ δι' Οἰκουμενικῆς Συ-
νόδου ἢ διὰ Συνόδου Μεγάλης Τοπικῆς, ἐν ἣ νὰ ἀν-
τιπροσωπεύωνται καταλλήλως ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι
Ἐκκλησίαι, μελετηθῇ καὶ εἰσαχθῇ τὸ ὑπὸ τῆς καθό-
λου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας παραδεκτὸν γενησόμενον
ἡμερολόγιον».

Εὐσεβεῖσθε «Ἀναξ

Τιμῆσατε τὴν Βασιλείαν Ὑμῶν μὲ τὴν ἄρσιν
τοῦ ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος. Τοῦτο εἶναι αἷτημα
καὶ ἱκεσία τῶν πιστῶν ὑπηκόων Σας καὶ τῶν ὀρθο-
δόξων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα πονοῦν καὶ ἀλ-
γοῦν τὴν ψυχὴν. Καὶ ἡ παρούσα ἐπιστολὴ ἀποτελεῖ
κραυγὴν πόνου καὶ διαμαρτυρίας — καὶ εἰς τὸ πα-
ρελθόν κατ' ἐπανάληψιν διεμαρτυρήθημεν — καὶ ἐκ-
βολὴν στεναγμοῦ καὶ ἐνὸς ὑπεροχδοηκοντούτου λου-
του.

Τί σπουδαιότερον καὶ περισσότερον ἐπέλγον τοῦ
θήματος τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς ὁμονοίας καὶ ἐνότητος
μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν Μεγαλειότατε;
Καὶ ποῖα ἁμαρτία μεγαλυτέρα τῆς διαρρήξεως τῆς
Ἐκκλησίας;

«Οὐδὲν χεῖρον φιλονικίας καὶ μάχης καὶ τοῦ
τὴν Ἐκκλησίαν διασπᾶν καὶ τὸν χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐ-
τόλμησαν οἱ λησταὶ διαρρήξαι, τοῦτον εἰς πολλὰ κα-
ταμερεῖ μέρη» φωνάζει ὁ ἀγίας τὸν Οἰκουμενικὸν
θρόνον Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅστις καὶ συνεχίζει:
«Ἀνὴρ δέ τις ἅγιος, εἶπε τι δοκοῦν εἶναι τολμηρόν,
πλὴν ὅμως ἐφθέγγατο: οὐδὲ μαρτυρίσου
αἵματα ὑπὲρ τῆς δυνάστεως ἐξελεί-
φειν τὴν ἀμαρτίαν...».

Φοβηθῶμεν πάντες τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν
καθ' ὅσον «οὐδὲν παροξύνει τὸν Θεὸν ὡς τὸ Ἐκκλη-
σίαν διαιρεθῆναι» (Χρυσ.).

Ἡ εὐθύνη τῶν ὑπευθύνων καὶ ἀρμοδίων θὰ εἴ-

ναι μεγίστη «κὰν μυρία ὧσιν ἐργασάμενοι καλὰ». Κὰν
μυρία ὦμεν ἐργασάμενοι καλὰ, τῶν τὸ σῶμα διατε-
μόντων ἐλάττοντα δώσομεν δίκην, οἱ τὸ πλήρωμα κα-
τατέμνοντες τὸ Ἐκκλησιαστικόν» (Χρυσ.).

Διότι πῶς εἶναι δυνατόν, Βασιλεῦ, οἱ Χριστια-
νοὶ τοῦ αὐτοῦ δόγματος καὶ τῆς αὐτῆς θείας λατρεί-
ας νὰ ἀνῃκωσιν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ὅταν, οἱ μὲν ἐκ
τούτων εὐφραίνωνται καὶ πανηγυρίζωσι, καθ' ὃν χρό-
νον οἱ ἄλλοι νηστεύουσι καὶ ἐγκρατεύονται; Πῶς δύ-
ναι οἱ ἄλλοι Χριστιανοί, οἵτινες ἔχουσι μίαν πίστιν, μίαν
θεῖαν λατρείαν, ἐν βάπτισμα, ἓνα Κύριον, τὰ αὐτὰ Μυ-
στήρια, νὰ λέγωσιν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως, ὅτι
ἀνῃκωσιν εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀπο-
στολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν οἱ μὲν ἐκ τούτων βαπτί-
ζωσι τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἑορτά-
ζοντες τὰ Θεοφάνεια, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄλλοι, καὶ
οἱ ἐν Ἱερουσαλὴμ, δὲν ἐώρτασαν ἀκόμῃ οὔτε τὰ
Χριστούγεννα διανύοντες εἰσέτι τὸ στάδιον τῆς τρι-
σαρακοστῆς καὶ μετανοίας;

Τὸ πρᾶγμα ἐνθυμίζει τοὺς Τούρκους τοῦ Χαμίτ,
ἄλλους ἑορτάζοντας τὸ Μπαργάμιον (Πάσχα), ὡς
ιδόντας τὴν νέαν Σελήνην, καὶ ἄλλους ταυτοχρόνως
κρατοῦντας Ραμαζάνιον (νηστείαν), ὡς μὴ ιδόντας
διὰ τοπικὴν συνερίαν τὴν νέαν Σελήνην! Ὅποια εἰ-
ρωνεία καὶ ἀταξία!

Καὶ μόνον, διότι οἱ νεοημερολογίται ἀναγκά-
ζονται νὰ ἔχωσιν ἐν χρήσει δύο ἡμερολόγια, τὸ νέον
διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, καὶ τὸ παλαιὸν διὰ τὴν
Πάσχα καὶ τὰς κινήτας ἑορτάς, εἶναι ἀρκετὸν νὰ
καταδείξῃ τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἀντορθόδοξον τῆς ἡ-
μερολογιακῆς καινοτομίας.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ὀνομάζουσι οἱ θεοὶ
Πατέρες κατ' ὁρθωμὰ τὸ ἐπ' ἐπέτυχον τὴν
ἐνότητα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ
Ἀγίου Πάσχα καὶ χαίρουσι, διότι κατώρθωσαν τὴν
κοινὴν εἰρήνην καὶ συμφωνίαν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλη-
σίας.

Εἶναι ὡσαύτως ἀρκετὰ διδακτικὴ Μεγαλειότα-
τε, καὶ ἡ ἐπιστολὴ «πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας Ἐπι-
σκόπους περὶ τῶν ἐν Συνόδῳ τυπωθέντων» τοῦ Προέ-
δρου Αὐτῆς, συνονόματός Σας Ἀγίου Βασιλέως Κων-
σταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ ἱσαποστόλου, γράφοντος
οὕτως: «Ἀφοῦ ἐδοκίμασα πόση χάρις τῆς θείας δυ-
νάμεως ἐπακολουθεῖ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν κοινῶν,
ἔκρινα, ὅτι τοῦτον τὸν σκοπὸν ἀρμόζει πρὸ πάντων
νὰ ἐπιδιώξω, ὅπως εἰς τὰ μακαριώτατα πλήθη τῆς Ἑ-
λλῆς Ἐκκλησίας μία πίστις καὶ εὐκρινὴς ἀγάπη ἐ-
μογνῶμων καὶ περὶ τὸν Παντοκράτορα Θεὸν εὐσε-
βεῖα τηρῆται... Ἄς σκεφθῇ δὲ ἡ τῆς ἡμετέρας ἐσιό-
τητος ἀγχίνοια πόσον εἶναι δεινὸν καὶ ἀπρεπὲς κατὰ
τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἄλλοι μὲν νὰ καταγίνωνται εἰς
νηστείας, ἄλλοι δὲ νὰ παρασκευάζουν συμπόσια, καὶ
μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἄλλοι μὲν εἰς ἑορτάς καὶ
δοξολογίας νὰ παρατηρῶνται, ἄλλοι δὲ νὰ εἶναι ἀ-
φρωσιμένοι εἰς τὰς ὀρισμένας νηστείας. Διὰ τοῦτο
λοιπὸν ἠθέλησεν ἡ θεία Πρόνοια νὰ τύχῃ τὸ πρᾶγμα
τῆς προσηκούσης ἐπανορθώσεως καὶ πρὸς μίαν δια-
τύπωσιν τοῦτο νὰ ἄγεται καθὼς ἐγὼ τοῦλάχιστον νο-
μίζω, ὅτι ὅλοι διακρίνεται...».

Εὐχόμεθα καὶ ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, ὡς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος νὰ καταστήτε ὄργανον τῆς θείας Προνοίας ἐν προκειμένῳ, καὶ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ὑμῶν τύχη τὸ πρᾶγμα τῆς προσηκούσης ἐπανορθώσεως, τοῦτο σὺν τοῖς ἄλλοις, θὰ καταστήσῃ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Υ. Μ. μέγα καὶ τιμημένον καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης θὰ τὸ ἀναφέρουν αἱ γενεαὶ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Εὐσεβέστατε Ἀναξ

Τὸ πίπτειν ἀνθρώπινον, τὸ ἐμμένειν σατανικόν. Δώσατε τὸ σύνθημα τῆς ἐγέρσεως καὶ σάλπισατε σάλπισμα εἰρήνης καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πατρίδος. Βοηθήσατε τὸν πολυσέβαστον καὶ πεπνυμένον Προκαθήμενον Αὐτῆς καὶ ἐκφράσατε τὴν Ὑμετέραν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν, ὅπως ἐπιληφθῇ μετὰ ζήσεως τοῦ φλέγοντος καὶ σοδοῦντος ζητήματος.

Οἱ καιροὶ χαλεποί. Αἱ ἡμέραι πονηραί. Δὲν γνωρίζομεν τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Διὰ τοῦτο, ἄς μὴ βραδύνομεν οἱ ὑπεύθυνοι καὶ ἀρμόδιοι «ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πρᾶχθέντα» νὰ διορθώσωμεν καὶ ἐπανορθώσωμεν. Εἰ δὲ μὴ, πικρῶς θὰ μετανοήσωμεν πάντες, ὡς καὶ οὗτος ὁ πρωταίτιος τοῦ κακοῦ Πατριάρχης Μεταξάκης, ὅστις εἰς τὸ τέλος τοῦ τυπόμενος ὑπὸ τοῦ συνεδῶτος καὶ μεταμελούμενος ὁμολογεῖ ὅτι «ἔσχισε τὴν Ἐκκλησίαν». Εἶναι δὲ φόβος μέγας, νὰ ἀπολέσωμεν καὶ τὴν Οὐρανίαν Βασιλείαν καθ' ὅσον «Εἰ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ». (Γινάτ. πρὸς Φιλᾶδ.).

Τῆς Ὑμῶν Μεγαλειότητος πιστὸς ὑπήκοος
Ὁ τῆς Ἱερᾶς Κοινοδιακῆς Μονῆς Ζωοδ. Πηγῆς
Λογγοδόρδας Ἡγούμενος
Ἀρχιμανδρίτης ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ

Σ. Σ. Τὸ ὡς ἂν ἐν τῷ ἐγκρίτῳ περιοδικῷ «Τύπος» Ἀπρίλιος 1966 δημοσίευμα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοδόρδας Φιλοθέου Ζερβάκου καταδεικνύει περιτρώως, ὅτι ἡ γνησία καὶ ἀνόθευτος Ὁρθόδοξος Πίστις εἶναι τὰ μέγιστα συνωφασμένη μετὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Καὶ ἡ εὐθαρσὴς αὕτη ὁμολογία πίστεως καὶ πεπρασμένη μαρτυρία δὲν προέρχεται ὑπὸ ἀνδρὸς ἀκολουθοῦντος τὸ Παλαιόν, ἀλλὰ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον.

Τοῦτο ἐπὶ πλεῖον ἐνισχύει καὶ σταθεροποιεῖ τὰς πεποιθήσεις τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον, ἀλλὰ καὶ δια φωτίζει ἐπαρκῶς τοὺς ἀντιφρονούντας, καθότι αἱ ὑπὸ τοῦ παλίου καὶ ἀκαταβλήτου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας διατυπούμεναι ἀπόψεις καὶ γνώμαι δὲν ἀποτελοῦσι ἀπαυγίσματα καὶ ἀποκυήματα ἀπλῶς τοῦ νοῦς του ἀλλὰ αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀλήθειαν, ὡς τὴν εὐρον ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ διεικτύωσαν ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν συγγράμμασι οἱ Πνευματέμφοροι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες.

Πόθος, ὅθεν, παντὸς Ὁρθοδόξου — καὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν ἀκολουθούντων τὴν π α ρ ε κ λ ί ν α σ α ν Ἐκκλησίαν — πόθος παντὸς ἐστὶ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ πρὸς διάσωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπανόδου ἐν αὐτῇ τῆς φυγαδευθείσης εἰρήνης. Οὕτω θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐν

τοῖς κόλποις τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἡ ποθητὴ εἰρήνη καὶ ἐνότης ἡ ἀποτελούσα δόγμα ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ θὰ πραγματοποιῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐκφρασθεῖσα ἐν τῇ Ἀρχιερατικῇ Αὐτοῦ προσευχῇ διακαὴς ἐπιθυμία «ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ὧσιν, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐν ἔσμεν».

Ἄς εὐχηθῶμεν ὁλοκαρδίως τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως πέμψῃ εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἕνα Χρυσόστομον ἢ Βασίλειον ἢ Ἀθανάσιον ἢ Μάρκον Εὐγενικόν, ἵνα ἐπαναφέρωσι τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ οὕτω λύσωσι «τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ» καὶ «ποιήσωσι τὰ ἀμφοτέρωθεν» πρὸς δόξαν καὶ κραταίωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἧς ὁ Θεὸς Δομήτωρ διεκήρυξεν: «καὶ πύλα ἡ Ἰερουσαλὴμ οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει καὶ ἐν τῇ Μονῇ Βατοπαιδίου σφύζονται εἰσέτι αἱ ἅγιαι εἰκόνες τὰς ὁποίας διετήρει κρυφὰ τοῦ Θεοφίλου ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Τὰ νινία τῆς Θεοδώρας*». Μετὰ τῶν ἄλλων ἡσθάνθη καὶ τὴν φοβερὰν δυστυχίαν νὰ ἀποκτήσῃ υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἀνάξιον τῶν εὐσεβῶν αἰσθημάτων καὶ ἐλπίδων τῆς, τὸν διεφθαρμένον, μέθυσον καὶ ἀσεβεστάτον Μιχαὴλ τὸν Γ', ὅστις 14 ἔτη ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἀναστασιολώσεως, τῷ 856, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ὡσαύτως διεφθαρμένου ἀδελφοῦ τῆς Θεοδώρας Βάρδα ἀπεστέρησαν αὐτὴν τοῦ θρόνου καὶ ἐξηνάγκασαν αὐτὴν καὶ τὰς τέσσαρας θυγατέρας αὐτῆς Θεόκλαν, Ἀναστασίαν, Ἀνναν καὶ Πουλχερίαν νὰ καρῶσι μοναχαὶ καὶ νὰ ἐγκλεισθῶσιν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Γαστριῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε κατ'ἔκειτο ἡ εὐλαβεστάτη μήτηρ τῆς Θεοδώρας Θεοκτίστη.

Ἡ Θεοδώρα ἀπέθανε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καθ' ὃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονήν. Ἡ δὲ Ἐκκλησία, λόγῳ τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τῆς πρὸς αὐτὴν, ἐτίμησεν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἀγίων (ἐορτάζει 11 Φεβρουαρίου), τὸ δὲ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον εὕρεται εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Κερκύρας.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἡ Κασσιανὴ νὰ γίνῃ αὐτοκράτειρα ἀπεσύρθη τοῦ κόσμου καὶ ἱδρύσῃ πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἰδίαν Μονὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Τὸ Ἰκάσιον*» ἢ «Ἡ Μονὴ τῆς Εἰκασίας» ἢ «*Τὰ Εἰκασίας*» (=ἱδρύματα), εἰς τὴν ὁποίαν καρεῖσα ὅλον τὸν βίον τῆς ἀφιέρωσεν εἰς δοξολογίαν καὶ ὕμνολογίαν τοῦ Ὑψίστου «*μόνη μόνῳ ζῶσα Θεῷ*».

«Ἡ Μονὴ τῆς Εἰκασίας», λέγει ὁ Κωδινός, ἐκτίσθη παρὰ Εἰκασίας Μοναχῆς εὐσεβεστάτης καὶ παρθένου ὡραίας τῷ εἶδει, ἥτις σοφωτάτη οὖσα καὶ κανόνας πολλοὺς καὶ σιχηρὰ καὶ ἄλλα τινὰ ἀξιοθαύμαστα ἐποίησε καὶ ἐμελέδησε ἐν τοῖς χρόνοις Θεοφίλου τοῦ βασιλέως.

Τὰ γνωστὰ τῆς Κασσιανῆς ἔργα εἶναι:

- 1) Ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Μ. Σαββάτου «*Κύματι θαλάσσης*», οἱ τέσσαρες πρῶτοι εἰρμοί.
- 2) Τὸ δοξαστικὸν τῶν Χριστουγέννων «*Αὐγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς*».
- 3) Τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστίχων τοῦ Ὁρθρου

‘Ο τέταρτος γάμος

‘Ανακινῆται καὶ πάλιν ἡ συζήτησις περὶ τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ τετάρτου γάμου. Κατὰ τινα πρόσφατον ἐκπομπὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοστα-

μετὰ τῶν αἰνῶν τῆς Μ. Τετάρτης *«Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις»*.

4) Τὰ στιχηρὰ τῆς Μ. Τετάρτης εἰς τὴν Πόρ-
νην.

5) Τὸ δοξαστικὸν τοῦ ‘Εσπερινοῦ τῶν ἁγίων Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ ‘Αβίου (15 Δεκεμ.) *«‘Η ‘Ε-
δεσσα εὐφραίνεται»*.

6) Τὸ δοξαστικὸν τῶν αἰνῶν τῶν ἁγίων Εὐ-
στρατίου, Αὐξεντίου, Εὐγενίου, Μαρδάρου καὶ
‘Ορέστου (13 Δεκεμ.) *«Τὴν πεντάχορον λύραν
καὶ πεντάφωνον λυχνίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ‘Εκκλη-
σίας»*.

7) Τὸ δοξαστικὸν εἰς τὸ Γενέσιον τοῦ Προ-
δρόμου (24 ‘Ιουνίου) *«‘Ησαίου νῦν τοῦ Προφή-
του ἐν τῇ τοῦ μεζήονος Προφήτου κυήσει ‘Ιωάν-
νου πεπλήρωται»*.

Τούτων δὲ προέχουσι :

α) ‘Εκ τοῦ κανόνος τοῦ Μ. Σαββάτου οἱ εἰρ-
μοὶ τῆς α’, γ’, δ’ καὶ ε’ ὠδῆς (τετραώδιον).

β) Τὸ δοξαστικὸν τῶν Χριστουγέννων, καὶ

γ) Τὸ δοξαστικὸν *«Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἀ-
μαρτίαις»*, ὅπερ ὁ λαὸς συνήθως ὡς τὸν κατ’ ἐ-
ξοχὴν λαμπρὸν ὕμνον τῆς Κασσιανῆς καὶ *«Τρο-
πάριον τῆς Κασσιανῆς»* ὀνομάζει.

Τὸν πένθιμον κανόνα τοῦ Μ. Σαββάτου, ὅστις
τὸ πρῶτον ἐψάλλη εἰς τὴν ἱερὰν Λύραν τοῦ ‘Α-
γίου Σάββα ὑπὸ τῶν Πατέρων αὐτῆς συνειρμολό-
γησαν τρεῖς ἡδύμολοι ποιηταί· ὁ ἱερὸς Κοσμάς
ἡ εὐσεβεστάτη Κασσιανὴ καὶ ὁ ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ
ἁγίου Σάββα ἐν ‘Ιεροσολύμοις Μάρκος ἐπίσκοπος
‘Ιδρουντος τῆς ‘Ιταλίας, σύγχρονος Λέοντος τοῦ
Σοφοῦ (886–911). Καὶ ἔργον μὲν τῆς Κασσιανῆς
εἶνε οἱ τέσσαρες πρῶτοι εἰρμοὶ τοῦ τετραωδίου,
πρὸ δὲ τῆς Κασσιανῆς ὁ ἱερεὺς Κοσμάς ‘Επίσκο-
πος Μαΐουμᾶ (750) εἶχεν ἤδη συνθέσει τὴν στ’,
ζ’, ἡ’ καὶ θ’ ὠδὴν (ἑτερον τετραώδιον) μετὰ τῶν
τροπαρίων αὐτῶν· βραδύτερον δὲ ὁ Μάρκος προ-
σθέσας τὰ τροπάρια τῆς α’, β’, γ’ δ’ καὶ ε’ ὠδῆς
ἀπῆρτισε καὶ ὠλοκλήρωσε τὸν κανόνα, ὡς ἔχει
σήμερον. Καὶ τὰ μὲν τροπάρια τῆς α’, β’, γ’, καὶ
ε’ ὠδῆς τοῦ Μάρκου φέρουσι ἀκροστιχίδα *«Καὶ
σήμερον δέ»*, τοῦ δὲ Κοσμά τὰ τροπάρια τῆς στ’,
ζ’, ἡ’, καὶ θ’ ὠδῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν αὐτῶν φέρου-
σιν ἀκροστιχίδα *«Σάββατον μέλπω μέγα»*, ἀμφό-
τεραι δὲ αἱ ἀκροστιχίδες αὗται συνενωθείσαι ἀπε-
τέλεσαν τὴν ἀκροστιχίδα τοῦ κανόνος τοῦ Μ. Σαβ-
βάτου *«Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον μέλπω»*.

‘Όταν δὲ εἰς τὰ βιβλία τῶν Τριωδίων τῆς ‘Εκ-
κλησίας ἀναγιγνώσκωμεν *«Οἱ δὲ εἰρμοὶ εἰσὶ ποιη-
μα γυναικὸς τινος Κασσίας»*, πρέπει νὰ ἐννοῶμεν
τοὺς τέσσαρας μόνον πρῶτους εἰρμούς τῆς Κασ-
σιανῆς, τοὺς ὁποίους ὁ Μάρκος δὲν συμπεριέλα-
βεν εἰς τὴν ἀκροστιχίδα αὐτοῦ.

(‘Ακολουθεῖ)

θμοῦ ‘Αθηνῶν, ἑκατὸν δώδεκα (112) βουλευταὶ
ὑπέγραψαν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλον πρὸς
τὸν ‘Αρχιεπίσκοπον καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρμοδιους,
διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαιτοῦνται τὴν καθιέρωσιν τοῦ
τετάρτου γάμου ὡς νομίμου ἐν τῇ ‘Ορθοδόξῳ
Χριστιανικῇ Κοινωνίᾳ ἡμῶν.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς οἱ διὰ τοῦ ὁρκου
τῶν, ὡς βουλευτῶν τοῦ ‘Ορθοδόξου ‘Ελληνικοῦ
Βασιλείου, δηλώσαντες πίστιν καὶ ὑπακοὴν εἰς
τὸ Σύνταγμα, ὑπέγραψαν τὸ ὡς ἄνω περὶ τοῦ τε-
τάρτου γάμου ἔγγραφον. Διότι τὸ ‘Ελληνικὸν Σύν-
ταγμα κατοχυρῶνει τοὺς Θεῖους καὶ ‘Ιεροὺς Κανό-
νας τῆς ‘Ορθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ‘Εκκλησίας
καὶ τὴν αἰωνόβιον ‘Ιερὰν Παράδοσιν αὐτῆς.

Διὰ τὴν γίνωμεν δὲ σαφέστεροι, παραθέτομεν
ἐν περιλήψει τὶ περὶ τοῦ γάμου ἐν γένει πρεσβεύει
ἡ ‘Αχραντος ‘Ορθοδοξία, ἐπομένη τοῖς διδάγμα-
σι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τοῦ ‘Αποστόλου
τῶν ‘Εθνῶν Παύλου.

‘Απ’ ἀρχῆς ὁ Δημιουργὸς τῶν ἀπάντων Θεὸς
ἐγκαθίδρυσε τὴν μονογαμίαν, δημιουργήσας ἕνα
ἄνδρα, μίαν γυναῖκα, ἐν ζεύγος πρωτοπλάστων.

‘Η μετὰ τὴν ἐκ τοῦ παραδείσου ἔκπτωσιν πο-
λυγαμία, θεωρεῖται ὡς ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ ἀγράφου
νόμου τοῦ Θεοῦ, ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. (Ματθ.
ΙΘ’ 8).

‘Απεδείχθη ἐκ τῆς ‘Ιστορίας ὅτι «ἡ πολυγαμία
ἀποτελεῖ τρόπον καταδουλώσεως τῆς προσωπι-
κότητος τοῦ ἀνθρώπου, προσβάλλει τὸν μυστη-
ριακὸν χαρακτῆρα τοῦ γάμου, ἀπογυμνώνει αὐτὸν
πάσης πνευματικότητος, καὶ τὸν καθιστᾷ τρόπον
ἀναπτύξεως τῶν λίαν ἐπικινδύνων σαρκικῶν πα-
θῶν». ‘Αποκαταστήσας τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἀρ-
χαῖον ἀξίωμα τοῦ ὁ Χριστός, διὰ τῆς ἐνσάρκου
οἰκονομίας Του, ἐπανέφερε τὸ «μονοπρόσωπον»
τοῦ γάμου, ἦτοι τὴν διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ γά-
μου ἔνωσιν τοῦ ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ τῆς μιᾶς γυ-
ναικὸς εἰς μίαν σάρκα. ‘Η δὲ ἐν τῷ γάμῳ ἔνωσις
αὐτῶν εἶναι εἰκὼν τοῦ μεγάλου Μυστηρίου τῆς
ἐνώσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς ‘Εκκλησίας (‘Εφεσ.
ε’ 33). ‘Εφ’ ὅσον λοιπὸν ἡ ἔνωσις αὕτη τοῦ Χρι-
στοῦ μετὰ τῆς ‘Εκκλησίας εἶναι ἀκατάλυτος, ἐ-
πεται ὅτι καὶ ὁ γάμος εἶναι ἰσοβίως ἀδιάλυτος,
λυόμενος μόνον ἐν περιπτώσει θανάτου (Α’ Κορινθ.
Ζ’ 39) ἢ πορνείας. (Ματθ. ΙΘ’ 7–9)

Τόσον ἡ Καινὴ Διαθήκη ὅσον καὶ ἡ λοιπὴ
ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία ἐπιτρέπουν, κατὰ συγ-
κατάβασιν, τὸν δεῦτερον γάμον.

‘Ο τρίτος ὁμῶς γάμος, θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἱε-
ρῶν τῆς ‘Εκκλησίας κανόνων «ὡς κτηνώδης πο-
λυγαμία καὶ παντελῶς ἄλλοτρία τοῦ γένους τῶν
ἀνθρώπων, (80ος κανὼν τοῦ Μ. Βασιλείου) «τρι-
γαμίας νόμος (ἐπιτρέπων αὐτὴν) οὐκ ἔστιν, ὥστε
νόμῳ τρίτος γάμος οὐκ ἄγεται. Τὰ μὲν τοιαῦτα,

Ἑυταυτοὶ εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ κ. Μπατίστα :

Δέγλερῃ Εἰρήνῃ	20
Παπαγεωργίου Βασ.	50
Ρηγοπούλου Μαρία	20
Μπαζούκου Μαρία	10
Λαμπαδαρίου Μαίρη	55
Κιούσης Σταμάτιος	40
Φατσέα Μαρία	60
Πάντου Ἑλένη	20
Κατσούλης Ἑμμ.	10
Εὐανθία	24
Σίμου Μαρία	30
Πλουμάκη	50

(τούς τριγάρους) ὡς *εὐπάσματα τῆς Ἐκκλησίας δοῶμεν.*», λέγει ὁ αὐτὸς Μέγας Ἅγιος εἰς τὸν 50 κανόνα του.

Ὁ κατὰ τὸ 922 μ. Χ. ἐκδοθεὶς συνοδικὸς τόμος, ὁ τῆς ἐνώσεως καλούμενος τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ τρίτου γάμου διώρισε, κατ' ἄκραν συγκατάβασιν. Οἱ θέλοντες νὰ ἔλθουν εἰς τρίτον γάμον δίγαμοι, ἐὰν εἶναι ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν, νὰ κανονίζονται εἰς τεσσάρων ἐτῶν ἀποχὴν ἐκ τῆς Μεταλήψεως τῆς Θείας Κοινωνίας, νὰ προσέρχονται δὲ εἰς αὐτὴν τρίς τοῦ ἐτους μόνον. Οἱ δὲ ἄγοντες ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν δίγαμοι, ἐὰν τυγχάνουν ἀτεκνοί, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀτεκνίας τῶν, συγχωροῦνται νὰ λαμβάνωσι καὶ τρίτην γυναῖκα, κανονίζονται ὅμως εἰς πέντε ἐτῶν ἀποχὴν ἐκ τῆς Θείας Κοινωνίας, ἰσοβίως δὲ μίαν φορὰν μόνον κατ' ἔτος νὰ μεταλαμβάνουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Ἐὰν δὲ οἱ τεσσαρακονταετείς δίγαμοι ἔχουν τέκνα, οὐδέποτε ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ τριγαμήσουν. Ὅσοι δὲ ἄγουν ἡλικίαν τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν καὶ ἄνω, οὐδέποτε συγχωροῦνται νὰ λάβουν τρίτην γυναῖκα, ἔστω καὶ ἂν τυγχάνουν ἀτεκνοί.

Ἡ μεγάλη δὲ διὰ τοὺς τριγάρους οἰκονομία ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ προετίμησε αὕτη ἐκ τῶν δύο κακῶν τὸ μὴ χεῖρον, ἥτοι ἐκ τῆς ἐλευθέρας πορνείας τῶν ἀκρατῶν διγάρων εἰς πολὺς γυναῖκας, τὴν συνεσταλμένην εἰς μίαν γυναῖκα μόνον.—Τὸν τέταρτον γάμον οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία ἐδέχθη. Τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Λέοντα τετραγαμήσαντα δὲν συνεχώρησεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἅπανα ἡ Σύνοδος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων γίνεται φανερόν ὅτι οἱ ὑπὲρ τῆς καθιερώσεως τοῦ τετάρτου γάμου κινούμενοι εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν περιθωρίων καὶ τῶν τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως ἀκόμη τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἄνθρωποι σκεπτόμενοι σαρκικῶς, κοσμικῶς, ὡς τοιοῦτοι δὲ δὲν δέχονται τὰ τοῦ Πνεύματος, θεωροῦντες ἴσως τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ὡς «ἀπληρξαίμενους», καὶ ὡς μὴ ἔχοντας ἐφαρμογὴν κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν «ἐξηλιγμένην ἐποχὴν». Οἱ φύλακες ὅμως τῆς Ὁρθοδοξίας γρηγοροῦν.

Κατσούκης Ἑμμ.	10
Κατσούκη Σταυρούλα	50
Βυρβαχούκη Χριστίνα	5
Ρακόπουλος Στυλιανὸς	20
Ριζοπούλου Βασιλική	10
Τσακναρῇ Ἀναστασία	50
Χ' Γιαννάκης Ἰωάννης	100
Χάλαρη Ἀθηνᾶ	10
Ἀλαφαγιάννη Κρυσταλλία	5
Μητσοπούλου Βαρβάρα	5
Κρίθαρης Ἰωάννης	10
Κυρίκη Σοφία	10
Στρατάκου Μαρία	20
Μανουσάκη Αἰκατερίνη	20
Κοντομηνᾶ Μαρία	20
Διουᾶ Χριστίνα	20
Κουκαλουδάκη Εὐτυχία	5
Γκαῦφα Λέλα	100
Κατσούκη	10
Καχηριμάνη Φ.	100
Κ. Κ.	100
Μοναχὴ ἀνώνυμος	50
Κατσούκης Ἑμ	10
Καράγλου Ἀργέντα,	20
Τσάρας Βασίλειος	50
Σπύρος	10
Τρούσα Νίκη	10
Σπύρος	10

1.259

Μέσω τοῦ Ἱερέως κ. Ν. Μοντσάτσου
ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀχιλλίου

Παπαγεωργίου Ἰωάνν.	500
Ντόρβα Μαριγῶ	100
	700

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ

Οἰκονόμου Ἰωάνν.	150
Εὐάγγελος	40
Μετόχιον Ἀγ. Θεοδώρων	500
Ἀνώνυμος	100
Χριστοδοῦλη Μοναχὴ	500
Ἀποστολοπούλου . . .	500
Λαμέρα Χριστίνα	100
Καραπάλης Ἀνέστης	500
Ἀρνόπουλος Ἀναστάσιος	500

3.290

Προσηγούμεναι

4.460

Σύνολον καταθέσεων

9.709

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ

Τὴν 3ην Μαΐου ἐ. ἔ. εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τιμotheou καὶ Μαύρας — Καρύστου, προεχειρίσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Ἀδελφίου εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὁ ἐκεῖ ἐφημέριος Ἱερομ. Νικόλαος Καφετζῆς.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυαγγελιστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖνοι πολεμισταί· οὗτοι φυγάδες, ἐκεῖνοι βιβλίων καλλωπισταὶ καὶ δογματῶν, οὗτοι ἱματίων καὶ γερῶν, οὗτοι ὡς μισθωτοὶ ἀφίαισι τὰ πρόβατα καὶ φεύγουσιν, ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν ἔθηκαν ὑπὲρ τῶν προβάτων μιμησάμενοι τὸν ποιμένα τὸν καλὸν ὃ τῶν μακαρίων αὐτῶν ἀνδρῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, οὓς ἔφριξαν δαίμονες καὶ ἐτρόμαξαν αἰρετικοί· καὶ ἐφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα· φθέγξομαι τοίνυν κἀγὼ παραπλήσια τῷ Δαυίδ, ὃς ἀποδεδυμένος ἔλεγε· ποῦ εἰσι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα Κύριε; εἶσω κἀγὼ ἐν δάκρυσι· ποῦ ἐστὶν ὁ μακάριος χορὸς ἐκείνος τῶν ἐπισκόπων καὶ διδασκάλων, οἵτινες ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες; Τί δὲ κωλύει καὶ εἰς μέσον τούτους παραγαγεῖν, κἂν ἐπὶ πολλῶν ὀλίγους; καὶ γὰρ τὸ μνημονεῦσαι αὐτοὺς, ἁγιασμός ἐστι τῆς ψυχῆς· ποῦ εὐοσμος ἡ εὐωδία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀποστόλων διάδοχος καὶ μιμητής; ποῦ Ἰγνάτιος τὸ τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον; ποῦ Διονύσιος τὸ πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ; ποῦ Ἰππόλυτος ὁ γλυκύτατος καὶ εὐνούστατος; ποῦ Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ μικροῦ δεῖν τῶν Ἀποστόλων ἰσόρροπος; ποῦ Ἀθανάσιος ὁ ἅγιος καὶ πλεονέκτης τῶν ἀρετῶν; ποῦ Γρηγόριος ὁ δευτέρος Θεολόγος καὶ ἀήττητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ; καὶ ὁ τούτου συνώνυμος; ποῦ Ἐφραίμ ὁ πολὺς, ἡ παραμυθία τῶν ἀθυμούντων, ἡ παιδαγωγία τῶν νέων, ἡ χειραγωγία τῶν μετανοούντων, ἡ κατὰ τῶν αἰρετικῶν ρομφαία! Τὸ δοχεῖον τοῦ Πνεύματος τὸ σκεῦος τῆς τῶν ἀρετῶν· ὅρῃς πόσον τὸ μέσον καὶ πόση ἡ διαφορὰ τῶν μακαρίων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν παρὰ τῶν νῦν; οἶδα καὶ ἄλλους θεοφόρους διδασκάλους, ἀλλὰ ἄρκει πρὸς τὸ παρὸν τέως.

Ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν αὐτῶν, καθὼς προεῖρηται ἔθηκαν ὑπὲρ τῶν προβάτων, οὗτοι δὲ ἀφέντες τὰ πρόβατα ἔφυγον.

Ἐκεῖνοι δυνατοὶ καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ἔργῳ, οὗτοι δὲ καὶ ἐν χρήμασι καὶ ἐν κτήμασι καὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων καὶ ἀρουρῶν καὶ ποιμνίων καὶ μαγεύρων, καὶ λαμπρᾶς τραπέζης· πολὺς ὁ λόγος ἐν αὐτοῖς περὶ τούτων καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα· περὶ δὲ τῆς λογικῆς ποιμνῆς λόγος οὐδεὶς, περὶ ἧς ἀπαιτηθῆσεται ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, . . . οὐκ ἀκούετε τοῦ Κυρίου λέγοντος· ὅτι μακάριοι οἱ πτωχοί· καὶ πάλιν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις· καὶ μὴ θησαυρίζετε ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ πλοῦτος ὑμῶν ἐπληθύνθη καὶ ὁ λόγος ὑμῶν ἐξέλιπε, τὰ ἱμάτια ὑμῶν σιτόβρωτα γέγονασι, περὶ ὧν λόγον δώσετε τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ·

οὐ γὰρ ἀγνοεῖτε ὅτι ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ. Ὑμεῖς δὲ καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι ἕκαστος καθὼς ἐπιστεύθη· ἀλλ' ὁρᾶτε μὴ ἐπιλάβεσθε τῶν ταλάντων, προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ· βλέπετε μὴ ἀπολείψῃ πρόβατον ἐκ τῆς ποιμνῆς· τοῦτο γὰρ ἐστε γινώσκοντες· ἐάν ἐν πρόβατον ἀπολείψῃ, γενόμενον θηριάωτον ἐξ ὑμετέρας ἀμελείας, πάντα τὸν βίον ὑμῶν κατέλυσε, τὸ γὰρ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν ἀπαιτήσῃ ὁ Κριτής,

Ἀνανήψατε λοιπόν, κηρύξατε τὸν λόγον· ἀπορίψατε πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν· βλέπετε ἀκριβῶς πῶς περιπατεῖτε, βλέπετε τοὺς κύνας· πάλιν τὸ βλέπετε λέγω, καὶ λέγων οὐ παύομαι, βλέπετε τοὺς κλέπτας, βλέπετε ὅτι πολλοὶ πλάνοι ἐξηλθον εἰς τὸν κόσμον, ἀγρυπνεῖτε καὶ νήφετε, οἱ τὸ δεσποτικὸν χάρισμα καταπιστευθέντες, καὶ γρηγορεῖτε καὶ τὴν ὥραν τῆς φοβερᾶς παρουσίας τοῦ Δεσπότης τηρεῖτε ὅτι ἂν ἔρχηται συνάραϊ λόγον μεθ' ὑμῶν, οἷς ἐπίστευσε τὰ τάλαντα, . . . , καὶ μὴ θαυμάσης, ἐάν οἱ ποιμένες λύκοι γίνωνται· πρὸς γὰρ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους διαλεγόμενος Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ἔλεγεν· ὅτι ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διστραμμένα ὥστε μηδεὶς πλανᾷ ὑμᾶς ἔχων ἔσωθεν σχῆμα ἀγγελικόν καὶ ἔσωθεν διαβολικόν· διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε· βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ· κἀγὼ δὲ πάλιν ὁμοίᾳ ἐρῶ· βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ, μήτε ἀπὸ τῶν ἔσωθεν μήτε ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, μὴ ἐπίσκοπος, μὴ πρεσβύτερος, μὴ διάκονος, μὴ ἀναγνώστης, ἢ τις ἐάν ἢ λαλῶν διστραμμένα, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες, οἵτινες ἔχουσι μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένην, ὑμεῖς δὲ ἀγαπητοὶ μὴ πλανηθῆτε, ἀλλ' εἰ παρελάβετε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν . . . ὁρᾶτε πόσος ὁ λόγος ἐν ἁγίαις Γραφαῖς περὶ τῶν τοιούτων, διὰ τοῦτο πολλάκις ὑμᾶς ὑπέμνησα περὶ τῶν ἀθέων αἰρετικῶν καὶ τὰ νῦν παρακαλῶ τοῦ μὴ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐν τινὶ πράγματι, μὴ ἐν βρώμασι ἢ πόμασιν ἢ φιλίᾳ ἢ σχέσει ἢ ἀγάπῃ ἢ εἰρήνῃ, ὁ γὰρ ἐν τούτοις ἀπατώμενος καὶ συγκαταβαίνων αὐτοῖς, ἀλλότριον ἑαυτὸν καθίστησι τῆς καθολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ὁ δὲ ἀληθινὸς καὶ ἄδολος μαθητὴς τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρησίας κρᾶζει· «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω».

(Ἀκολουθεῖ)

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τοῦ Ἀγ. Ἱ. Ἀχιλλίου ἡ ἐορτὴ συμπίπτουσα μετὰ τὸ Ψυχασάββατον θὰ προσαλῇ τὴν Παρασκευὴν. Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί.

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Τριάδος Κουπονίων
- 2) » » Τρίμη—Βοτανικὸς
- 3) » » Ν. Λιοσίων
- 4) » » Μπάλλας
- 5) » » Ν. Πεντέλης
- 6) » » Νεμέας
- 7) » » Λουτρακίου

᾽Ωφέλιμοι Συμβουλαὶ

Εἶναι μάταιος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἀνθρώπους ἢ εἰς δημιουργήματα.

Μὴ θεωρῇς ἐντροπὴν νὰ ἐξυπηρετῇς ἄλλους χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ εἶσαι πτωχὸς εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου.

Μὴ στηρίζεσαι εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλ' ἔχε πεποιθήσιν εἰς τὸν Θεόν.

Μὴ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς τὰς γνώσεις σου, οὔτε εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητά δημιουργήματός τινος· στηρίζουν μᾶλλον εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βοηθεῖ τὸν ταπεινὸν καὶ ταπεινώνει τὸν ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα.

Μὴ υπερηφανεύεσαι διὰ τὴν σωματικὴν σου δύναμιν καὶ ὠραιότητα, διότι μία ἀσθένεια δύναται ταχέως νὰ σὲ ἀσχημίσῃ καὶ νὰ σὲ παραμορφώσῃ.

Μὴ δοκιμάζῃς αὐταρέσκειαν διὰ τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰς ἱκανότητάς σου, μήπως δυσανεστήσῃς τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν ὅ,τι καλὸν ἔχομεν.

Μὴ νομίσῃς τὸν ἑαυτὸν σου καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μήπως παρουσιάσῃς χειρότερος πρὸ τῶν ὁμιήτων τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τί ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ υπερηφανεύεσαι διὰ τὰ καλὰ σου ἔργα, διότι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ διαφέρει ἀπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι εὐχάριστον εἰς τὸν Θεόν.

Ἄν ὑπάρχῃ τι καλὸν εἰς σὲ, πίστευε, ὅτι ὑπάρχουν περισσότερα καλὰ εἰς ἄλλους, διὰ νὰ διατηρῇς τοιοῦτοτρόπως τὴν ταπεινότητά σου.

Δέν θὰ ζημιωθῇς ἂν θέσῃς τὸν ἑαυτὸν σου ὑπὸ τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ πολὺ θὰ χάσῃς, ἂν προτιμᾷς τὸν ἑαυτὸν σου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ καὶ ὑπὲρ ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ταπεινὸς λαμβάνει διαρκὴ εἰρήνην· φθόνος δὲ καὶ ὀργὴ ταραττοῦν τὴν καρδίαν τοῦ υπερηφάνου.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Μετὰ πάσης εὐταξίας καὶ κοσμιότητος ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέου Δ. Συμβουλίου τοῦ ζηλευτοῦ παραρτήματος Πανδρόσου Σάμου.

Ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἐμμανουὴλ Ταμβακλῆς
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Διονύσιος Βελακούλης
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Γεώργιος Χαραλαμπίδης
ΤΑΜΙΑΣ: Ἱερόθεος Μανωλιάδης
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

Σταμάτιος Ι. Τσακουμάκης
Δημήτριος Α. Τσακουμάκης
Σταμάτιος Α. Τσακουμάκης
ΕΞ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἐλισσαῖος Χατζησταματίου
ΜΕΛΗ: Κυριακὸς — Κων(τίνος) Μαλάνος
καὶ Ἡλίας Βογιατζῆς

Συγχαίρομεν τοὺς ἀνωτέρω καὶ εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ» (Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Λυκούργου 10), ἐξέδωκεν εἰς ἐπιμελημένην ἔκδοσιν, τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Π. Ι. Μπρατσιώτου:

«Αἱ Ἀγγλικανικαὶ χειρροτονίαι ἐξ ἐπ'ὲς ὡς Ὁρθόδοξοι». Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν τὴν περιέχουσαν περίληψιν τοῦ ὅλου ἔργου Ἀγγλιστί, μετὰ τῆς σχετικῆς γνώμης τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Τρεμπέλα, ἐξαντλεῖται τὸ πολὺπλευρον καὶ πολυσυζητητὸν θέμα τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Ἡ βαθεῖα γνώσις τῶν πηγῶν καὶ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας καθιστᾷ τὸ πόνημα τοῦτο σημαντικὴν προσφορὰν εἰς τὴν θεολογικὴν γραμματείαν.

«Οἱ περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητοῦ»

Ἐκυκλοφόρησεν εἰς Γ'. ἔκδοσιν, εἰς καλαίσθητον βιβλιοδετημένον τόμον, ἡ μετάφρασις τοῦ βιβλίου «Οἱ περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητοῦ».

Ἡ ἐπ' ἀνέκδοσις τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου βιβλίου πληροῖ κενόν, τὸ ὅποιον ἦτο αἰσθητὸν ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Καὶ τοῦτο διότι, χωρὶς πολὺν κόπον, χωρὶς ἐξωτερικὴν πολυπραγμοσύνην καὶ κοσμικὴν εὐρυμάθειαν, διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν περιπετειῶν τοῦ προσκυνητοῦ μας γινόμεθα καὶ ἡμεῖς προσκυνηταὶ καὶ εἰσαγόμεθα, διδασκόμενοι τὰ κατὰ τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν, εἰς τὰ ὑπερούσια διδάγματα τῆς Φιλοκαλίας. Εἰς γλώσσαν θεσπεσίως ἀπλὴν, μετὰ νοήματα ρέοντα πλήρη καλωσύνης καὶ ἀγαθότητος εὐωδιάζοντα ἡνευματικῶς, ὁ ἄγνωστος Ρώσος συγγραφεὺς μᾶς ἐλκύει μακρὰν παντὸς γεώδους καὶ ὕλικου, διδοντάς μας τὸ μέτρον τῆς μόνης ἀληθοῦς ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ἀγοράν τῶν ὡς ἂν ὠβελίων.